

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁS SZAKSZERVEZET LAPJA

XLI. ÉVFOLYAM, 3. SZÁM • 1997. MÁRCIUS

Kassák Lajos (1887–1967)

MESTEREMBEREK

Mi nem vagyunk tudósok, se méla, aranyaszájú papok és bősök sem vagyunk, kiket vad csinnadratta kísért a csatába s akik most ájultan bevernek a tengerek fenekén, napos hegyeken és a ménkövert mezőkön szerte, szerte az egész világban. A kék firmamentum alatt most bitang vérben fürdenek az órák... De mi már távol vagyunk mindentől. Ülünk a sötét bérkaszárnnyak alján: szótlanul és teljesen, mint maga a megbontatlan anyag. Tegnap még sírtunk s holnap, holnap talán a mi dolgunkat csodálja a század. Igen! Mert a mi csúnya tömpe ujjainkból már zsendül a friss erő, s holnap már áldomást tartunk az új falakon. Holnap azbesztből, vashól és roppant gránitból életet dobunk a romokra s félre az álmokkorációkkal! a boldvilággal! és az orfeumokkal! Hatalmas felbőrkörlőket építünk majd és játéknak az Eiffel-torony mását. Bazalt talpú bidákat. A terekre új mítoszokat zengő acélból s a döglött sínekre üvöltő, tüzes lokomotívokat lökünk, hogy ragyogjanak és fussák be a pályát, mint az ég szédületes meteorjai. Új színeket keverünk, s a tenger alá új kábeleket húzunk és megejtjük az éret, pártalan asszonyokat, hogy új fajtát dajkáljon a föld s örüljenek az új költők, akik az idők új arcát éneklék előttünk: RÓMABAN, PÁRISZBAN, MOSZKÁBAN, BERLINBEN, LONDONBAN ÉS BUDAPESTEN.

1915

JÓZSI, HOVÁ TÚNT A BIZALOM

A TAGSÁG AKARATA

Ugyanazokért a célokért – másképpen

Együttes ülést tartott a PSZ elnöksége és a budapesti 70. Posta szakszervezetének bizalmi testülete.

Régóta lappangó problémák megoldása, az utóbbi hónapokban felszínre került nézetkülönbségek, kiéleződött ellentétek végére kívánt pontot tenni a Postás Szakszervezet elnökségének és a Budapest 70. Posta szakszervezete bizalmi testületének közös tanácskozása.

Az előzmények ismertek, hiszen a Postás Dolgozó februári számában egy teljes lapoldalon foglalkoztunk a Budapest 70. Posta szakszervezeti alapszervezete kiválási szándékával az alapszervi titkárok tanácsából. Erről a problémakörrel interjút közöltünk az illetékes szakszervezeti vezetőktől: Takács Violetta Rozáliával, a Budapest 70. Posta Postások Szakszervezete alapszervezetének titkárával, Horváth Évával, a Budapesti Postaigazgatóság Alapszervi Titkárok Tanácsának (ATT) titkárával, és Mundruczó Kornéllal, a PSZ elnökével.

(Folytatás a 3. oldalon.)

ÉN AZ IGAZSÁGOM KERESSEM!

Még mindig nem találták meg a 15 millió forintot és az eltűntetők sem. Rácz Lajos – a Szeged 1. Postahivatal vezetője beteg-állományba került, annyira megviselték az idegeit a történetek, hiszen minden valószínűség szerint a pénz eltűnése miatt nem hosszabbították meg vezető megbízását. Az igazgatónő, Gyimesiné Dr. Etsedy Sarolta pedig helyreigazítást kért lapunktól, amelyet a fairplay szabályai és a sajtótörvényeknek megfelelően köz-

lünk. Azt írja, hogy Rácz Lajost nem ellenőrzési csoportvezetőnek nevezték ki, hanem a postaosztály csoportvezetőjévé. Az azonban mindenképpen biztos, hogyha Rácz Lajos túléli a megpróbáltatásokat, akkor az új munkakörében is ellenőrzési tevékenységet kell folytatnia. Rácz Lajos igazságtalannak tartja a vele történeteket. Erről beszélgettünk nemrégiben.

(Folytatás a 4. oldalon.)

SZÍVPOSTA

Lechner Ödön örökbecsű alkotása előtt, a Budapesti Üllői út és a Kinizsi utca sarkán, délelőtt 11 órakor, az Iparművészeti Múzeum előtti lépcsőkön, idősök-fiatalok és sok-sok gyerek várakozik.

Nocsak? Hát persze, a Virágkötők Szövetsége már megint kitalált valamit. Valentin (Bálint) – mivelünk inkább az utóbbi – napi rendezvényt.

Némi ügyeskedés és 150 forint leszurkolása után az aulában maga a csoda fogadja az érdeklődőt. Az ihletett környezet minden előnyével élve, ugyanakkor visszafogott eleganciával alakították ki standjaikat a virágkötők.

A főigazgató-asszony Lovas Zsuzsa megnyitójából tudhattuk meg, hogy immár harmadik alkalommal ad otthont az Iparművészeti Múzeum a Virágkötők Szövetség Valentin-napi rendezvényének. Véleménye szerint a virágkötészet magas színvonalon már-már iparművészet.

Nos, a bemutatott kompozíciók bizony ezt az érzetet erősítették az emberben, és ezt még az sem zavarta, hogy az előtérben jobbára csak az úgazdagok pénztárcájának szánt kerti- és szobai csobogók egyike-másika inkább egy kerti törpe társaságába illett volna. A látogatókat mindez nem nagyon érdekelt.

Ami viszont „nagyon ki van találva”, hogy a látogató szinte ki sem kerülheti a bonsai kiállítását övező állandó kiállítást, amely felöleli a XVIII. század elejétől századunk 20-as éveig bezárólag a korszakot. Bemutatva a korabeli diványokat, kereveket, komódokat, almáriumokat, szőnyeget, azt, amit úgy nevezünk, hogy kézzel előállított emberi környezet.

Egy XVIII. századbeli villás karosszék kísértetiesen emlékeztetett a rodostói remete fejedelmi székére.

És ezek között a ma már iparművészeti re-mekeként – valamikor közönséges használati tárgyak – számontartott műtárgyak között rengeteg gyerek, szülővel és nagyma-

mákkal. Egyikük, másikuk arcán őszinte ámulat és itt-ott áhítat.

Nos, e szőpre fogékony gyerekek a hasonló lelkületű felnőttekkel, ahogy belépnek a kiállítási csarnokba, ki sem kerülhetik a Magyar Posta Rt. kitelepített csapatát.

Régi kedves ismerősöket köszönthetett közöttük a krónikás. Király Jani, az örök alkalmi postás, az ő alkalmi bélyegzőjével. A nagy forgalom ellenére azért még arra is volt energiája, hogy kétmondatos helyzetjelentést – igaz, eléggé komor – adjon a postások anyagi helyzetéről.

A későbbiekben Mezőfi László, a sajtó és reklám osztály vezetője elmondta, hogy több mint kétezen vették igénybe a SZÍV-postát, majd ennyien küldtek képeslapot. Nagy sikere volt az EMS-posta-futárszolgálatnak, a hét órán belüli házhoz kézbesítésnek, Valentin-napi kedvezményes díjtétel mellett.

Az egyik élelmes igénybevevő a virágcsokor körítéséért egy kerti csobogót is küldött kedvesének. Szegény postafutár! Ja, kérem, mindent a tisztelt ügyfélért!

Elköszönve a postás kollégáktól, kint újra a város zajában, lüktetésében az Üllői úton egy kicsit elmerengtem. Lám, lám! A Nemesi-Zimmermann-Kiss László-Mezőfi által jegyzett arcúlat-tervezés hová jutott.

Lehet, hogy annak a hároméves kisgyerekek ez volt az első találkozása a „Magyar Királyi Postával” ott a kiállításon, abban a gyönyörű környezetben, Bálint napon, Postás Bálinttal, a kedves munkatársakkal, az apró szőró ajándékokkal.

Egyszóval az emberi Postával! Úgy vélem, hogy amíg lesz két ember és akarnak valamit egymástól, egyáltalán kapcsolatot keresnek egymással, és hogy annak legyen tárgyi emléke, dokumentuma – és a forma, hibrid, vagy elektronikus levél, vagy bármilyen más, teljesen mindegy – addig élni fog a Posta, és mi is.

M. F.

BÉRHÁTTÉR

Sokan úgy vélik, hogy a bértárgyalás nagy része nem más, mint egy jól koreografált színjáték. Ez indított cikkem megírására, ezért látom fontosnak, hogy bemutassam mi történik az alatt az idő alatt, amíg a munkáltató és a szakszervezet eljut a megállapodásig.

A bértárgyalásokat rendszerint a szakszervezet kezdeményezik. De a bértárgyalási stratégiában különbséget kell tenni a nagy nyereséget termelő cégek és a szűk gazdasági lehetőségekkel rendelkezők esetében. Ez utóbbi vonatkozik a postára is, ezért ennek bemutatására szorítkozom.

A bérkövetelések meghatározása előtt a szakszervezet bérbizottsága a rendelkezésre álló nemzetgazdasági és vállalati információk alapján megpróbálja jól megbecsülni azokat a gazdasági és szociális körülményeket, melyek az adott évet jellemezni fogják. Ez alapján lehet a bérköveteléseket megfogalmazni. Hogyan? Először is meg kell határozni azokat az igényeket, melyek maximálisan biztosítják a szakszervezet hosszú távú stratégiájának érvényesülését. Ezzel egyidejűleg azt is fel kell mérni, hogy a cég gazdasági pozíciói mire nyújtanak lehetőséget. Miért fontos ez a kettősség? Azért, mert a szakszervezet nem csak a bérek növekedését tartja fontosnak, hanem a munkahelyek megőrzését is. Egy erőn felül végrehajtott bérfejlesztés pedig közvetve, vagy közvetlenül létszámleépítéshez vezet.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Takács Tibor

A PIACON MARADÁS A CÉL

Négy megye – Zala, Somogy, Tolna és Baranya – tartozik a Pécsi Postaigazgatóság alá. Kóhalmi István igazgató szívesen nyilatkozik:

– 634 postánk, 19 postamesterségünk és 7 postaügynökségünk működik, ezekkel látjuk el a postai szolgáltatásokat. Van szállítási üzemünk is, amellyel 76 távolsági és 94 helyi járatot működtetünk, 243 gépkocsival. Az 1996-os évet 5074 dolgozó teljesítette. Ma már kevesebben vagyunk, mivel az igazgatóság területén január 1-jétől elkezdődött a forgalomhoz igazodó létszámleépítés, így január 31-én már csak 4907-en dolgozunk.

– Miért volt szükség létszámleépítésre és munkaidő korlátozásra?
– A postán három-négy évvel ezelőtt volt a forgalomnövekedési csúcs, több embernek tudtunk állást biztosítani. De évek óta csökken a forgalom, illetve teljes feladatköröket kell megszüntetnünk, ami elkerülhetetlenül emberállomány veszteséssel jár. 1996-ban befejeződött az utolsó kézi telefon központ működtetése. A táviratforgalom is lecsökkent, le kellett mondanunk a megyei lapjainkról is. Ezek a változtatások keményen érintették az igazgatóságunkat. Nagyon remélem, hogy az elkövetkező években már jelentős létszámvesztésre nem kell számítanunk.
– Milyen forgalomcsökkenéssel számolnak?
– Részben a 96-os év hatásaként, másrészt a várható forgalomcsökke-

MINDEN FORINT SZÁMÍT

Peczé Pál, a pécsi TSZB titkár, a szállítási üzemből került a 95-ös választás után a Területi Szakszervezeti Bizottság élére. Vendéglátóm egész napos sűrű programmal várt, így az interjúra, Pécs és Kaposvár között került sor. Hiszen Kaposváron szakszervezeti gyűlésre várták. Szigetvár mellett haladtunk el, de a kedélyes beszélgetés barátságos környékké varázsolta a török csaták lápos vidékét.

– Olyan időket élünk, amikor minden forint számít. Hogyan viszonyulnak a dolgozók a szakszervezethez?

– A mai körülmények mellett a szervetzesség jónak mondható. Mint ismeretes jelentős létszámleépítés volt a pécsi területen és ez a folyamat most sem tekinthető lezártnak. A három-négy órás munkavállalók meggondolják, hogy fizessek-e a tagdíjat, ami soknak tűnik az 1%-os mérték mellett is. Pedig pont itt van az ellentmondás. Az emberek meggondolják, hogy mire adják ki a pénzüket, de hosszú távon nem figyelik a saját érdekeiket. Nem mindegy, hogy a dolgozó egyéni munkavállalóként áll szemben a szakmai vezetéssel, vagy egy szervezetben belül, támogatottságot élvez. Aki tagja a szakszervezetnek, könnyebben, gyorsabban ismerheti meg a jogait, a szakszervezeti bizalmi légkörűt, a tisztségviselőkön keresztül. Az alapos ismeret birtokában bizonyos jogi védelmet is szerezhet magának, de az egységes értelmezés, azonos alapokon álló fellépés, mindenképpen előnyt jelent.

A PÉCSI PÁLYÁZAT

– Évek óta a gazdálkodás stabil pontja az igazgatóságnak – meséli dr. Szilágyi Béla, a Pécsi Postaigazgatóság gazdasági igazgatóhelyettese –, az eredményes gazdálkodás és az egyensúly megteremtése a feladatunk. Ezen belül rengeteg részfeladat tartozik hozzánk, ezek egyike az oktatás. A nagy átrendeződésekkor, rendszerváltáskor mindig előtérbe kerül az oktatás ügye. Mi is felfigyeltünk erre. Új oktatási rendszert dolgoztunk ki. A postamesteré váláshoz 300 órában oktatjuk azokat, akik nem rendelkeznek postai végzettséggel. Így jöhetett létre 7 postaügynökség és 19 postamesterség igazgatóságunk területén.

A betanítás alatt vettük észre, hogy a postások nem rendelkeznek vállalkozói ismeretekkel, ezért idegenkednek a vállalkozásoktól. Ugyanakkor a vállalkozói engedéllyel rendelkezők, akár egy kocsmáros vagy kereskedő, helyzeti előnyben vannak a dolgozóinkkal szemben. Ennek a hiánynak a pótlására dolgoztunk ki a Baranya Megyei Munkaügyi Központtal közösen a FAR program keretében meghirdetett pályázatra egy új oktatási tervet. Mintegy 250 kispostából, amelyek előbb vagy utóbb postamesterségek lesznek, 2-2 dolgozót készítenek fel, ugyancsak 500-uk továbbtanulását segítjük elő, s így a szakképzett vállalkozók esélyei bővülnek. Mi 40 órára csökkentettük a felkészülési időt. Öt hétvégén, húsz helyszínen kis csoportokban

lesz oktatás, ami adózási ismeretekből, társadalombiztosítási és munkajogi tudnivalókon felül piacismeret és üzleti terv készítésének módszereivel is foglalkozik. A Magyar Postán belül mi tettük meg az első lépést, mi nyitottuk ilyen szélesre a felkészítést kapuit.

– Mi történik a kisposták eladásakor az épülettel és a szolgálati lakásokkal?

– Ezeket az épületeket olyanoknak adjuk el, akik a postás szolgáltatást viszik tovább. Az eladott létesítményekből befolyt összeget a még postai kézen lévő kispostákra, vagy az eladásra nem kerülő posták felújítására fordítjuk. A húsz éve ki nem festett, elhanyagolt épületek valósággal kivirultak az értékesítést követően.

– *Tebát arra gondoltál, még öt évet simán dolgozhatsz? Mi lehetett az oka az áthelyezésednek?*

– Elképzelésem nincs. Az igazgatónő „hatalmas” állásajánlatokat tett elem. lehetek kézbesítési előadó Békés megyében vagy kaphatok az ellenőrzési osztályon koordinátori szerepet. Megmondom őszintén ezeket az ajánlatokat megaláznak tartottam.

– *Végül is milyen beosztást kaptál?*

– Csoportvezetőt.

– *Ez a csoportvezetői munka összefüggésben van az ellenőrzési tevékenységgel?*

– Végül is igen. Az igaz, hogy nem az ellenőrzési osztályon vagyok csoportvezető, hanem a postaosztályon, de itt is vannak jelentős ellenőrzési feladataim... Elmondanám folyamatomat. December 27-én jött át az igazgatósági személyzeti ügyekkel foglalkozó Szabó Jenőné dr. és Sztás úr, hozták az ellenőrzési osztályra való áthelyezéssel kapcsolatos munkaszervezési módosítását. Teljesen ledöbbentem, tudniillik akkor én még nem adtam választ az igazgatónőnek. Az igazgatónő később elmondta, hogy ő úgy értette, hogy erre igent mondtam. Közöltem, hogy nem. Kértem őket, hogy legyenek szívesek tájékoztatni az igazgatónőt, hogy 38 éves postai gyakorlat után megaláznak tartom mind a két beosztást, mert nem igényel olyan mérvű postai és szakmai tapasztalatot, amivel én rendelkezem.

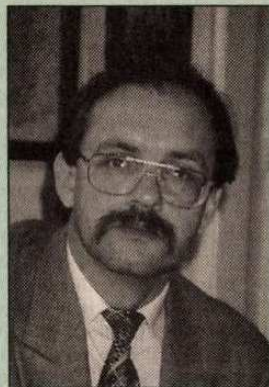
– *Tebát mindaddig, amíg ez az ügy nem pattan ki, addig az igazgatónő elismerte a munkádat? Szakmailag is elismerti?*

– Igen. Számtalanszor hívott telefonon késő este megbeszélni valamilyen postai ügyet... December 21-én felhívott félkettő felé, az volt az ominózus karácsonyi csúcsforgalom előtti munkanap, illetve nem munkanap, és nem éppen baráti hangon kérdezte, mikor jártam a postán. Mondtam, hogy voltam bent negyedtizenegykor, és sokan voltak. Aki ismeri a Szeged 1-et, az tudja, hogy a közösségi tér igen szűk. Ha egy ablaknál vannak 4-5-en, akkor az már tömeghatást kelt. Kérdezte az igazgatónő, hogy örülök-e? Mondtam, hogy igen Sárka, mert múlt csütörtökön úgy látszott, hogy nem lesz karácsonyi forgalmunk. Én örültem annak, hogy forgalom van. Mikor legyenek sokan a postán, ha nem akkor, amikor karácsonyi csúcsforgalom van? Akkor aztán megkaptam a beosztásomat...

– *Mi történt áthelyezésed után, mit szóltál hozzá, hogy a postások aláírásokat gyűjtenek tiltakozásul? A szakszervezet kezdeményezte az aláírást?*

– Nem én kezdeményeztem az aláírásgyűjtést, hanem a szakszervezet szervezésében a dolgozók. Egy-két dolgozó említette nekem, de én azt

A KISPOSTÁK ÉS A LÉTSZÁMLEÉPÍTÉS

– A szervezeti átalakítást követően gyakorlatilag hozzánk tartozik a klasszikus munkaügyi tevékenység, bér és létszámgazdálkodás, szociális és munkavédelmi tevékenység, az oktatás, és az új szervezetben markánsan megjelenő bérelszámolással és társadalombiztosítással kapcsolatos feladatok – mondja dr. Horváth Sándor, az emberi erőforrás-gazdálkodási osztály vezetője és a Postás Nyugdíjpénztár igazgatótanács tagja. – A tevékenységi körünkben kivált a személyzeti fejlesztés, mint önálló szakterület és közvetlen igazgatói irányítás alá került.

– Mi foglalkoztatja év elején az osztályt?

– A létszám és a bér. Ezek elválaszthatatlanok egymástól. Most fejeztük be a helyi bértárgyalások első fordulóját. Bizony kevés idő áll rendelkezésünkre, mert március 10-én ki kell fizetni a felemelt béreket. S ugyanakkor ennek párja a létszámleépítés. A Pécsi Igazgatóságról köztudott, hogy nagyon aprófalvas település szerkezetű. A 630 postánkból 550 a kisposta. A változások elsősorban a kispostákat érintik, ahol jelentős a forgalom visszaesése. Harmadik nagy területünk a foglalkoztatás-egészségügy megszervezése. Jelenleg nyolc orvossal és szervezettel kötöttünk szerződést, hogy postásaink egészségügyi vizsgálata és ellenőrzése rendben legyen. Ugyanakkor hozzánk került a fegyveres szolgálatot ellátók speciális vizsgálati rendszere. Itt munkaalkalmassági és pszichológiai vizsgálatok megszervezése folyik.

– Ezt a munkát nem lehet bentről irányítani.

– Annyira nem, hogy az elmúlt egy-két hétben, több mint tíz körzetben fordultam meg a létszámleépítés során. Hiszen az ismeret-szerzés többféle csatornán keresztül történik, a körzeti postákon is dolgoznak munkaügyi, vagy részben munkaügyi feladatokat ellátók. Sokan járnak részben különböző ellenőrzések kapcsán, részben célirányosan az igazgatóság területén. A közvetlen kapcsolat arra is jó, hogy akár egy kézbesítőtől, egy portástól is tudjunk újat tanulni egy-egy intézkedés során. Meg persze a vezetőktől, akiknél a legtöbb információ csapódik le.

– Hogyan fogadták az ismételt létszámleépítés hírért az érintettek?

– Úgy, ahogy egy létszámleépítést fogadni kell, vagyis megdöbbenéssel és ellenállással, s ami az igazi problémát jelenti, félelemmel. Nehéz állandó bizonytalanságban élni és dolgozni.

– Említette, hogy sok mindenkitől lehet tanulni.

– A múlt héten egy olyan körzetben jártam, ahol postás múltamból jól ismernek. Felmerült a kispostákon dolgozók osztott műszakjának bevezetése. Az egyik volt kolleganóm megkérdezte: „Sanyikám, gondoljál csak az édesanyádra! Ha neki egy nap többször kellett volna hazamenni és átvétetni, mit csinált volna?”

– Tagja a Postás Nyugdíjpénztár Igazgatótanácsának. A pénztár augusztusi megalakulása és a kezdeti nehézségek óta jó idő telt el. Megváltozott a szervezethez való viszonyuk a dolgozóknak?

– A fiatalok lassan eszmélnek fel, nem látják át az általunk kínált lehetőségeket. Az első hónapban, a mi szervezetségünk messze a legutolsó volt az igazgatóságok sorában. De ahogy kiküszöböltük a hibákat, rögtön meglódult a szervezetség. A legújabb jó hír: a Pannonhír Rt. és a Postaautó Kft. is belépett. Ezek munkavállalói a postás dolgozókkal azonos feltételekkel lehetnek tagok. Az induláskor sok bizonytalansági kérdés merült fel: mennyi ideig tudja tartani a Posta ezt a 60-40%-os támogatottságot és miért nem engedjük be a szervezetbe a postás dolgozók családtagjait is. Ez élénk érdeklődést keltett a küldöttválasztások során, úgy, hogy valószínűleg a küldött-közgyűlésen is felmerül majd. A postai támogatás arányát illetően sikerült azokat a kétélyeket eloszlatni, amik azt a félreértést okozták, hogy a 60:40%-os arány csak az első pénzügyi év végéig tart.

A baranyait összeállítását írta:
Leboczky M.

dom, mikor lezárta a zsákot a pénztárvé, az abban a pillanatban már nem pénz, hanem lezárt zsák. Aki dolgozik, az tudja, hogy minden zsákot ki lehet nyitni, hiába van három ólomplombával lezárva. Ez csak elhatározás és alkalom kérdése. Az gyönyörűen le van írva, hogy a bank hogyan veszi át tőlünk a pénzt, de az nincs, hogy a posta hogyan veszi át a pénzt a banktól.

– *Akkor mégis csak fel lehetett használni a szabályozás hiányosságát a tett elkövetésére. Nem?*

– Nem tudom. Ha készülték rá, talán.

– *Milyen idegállapotban telt el a tett napja?*

– A december 3-i nap 4-én fejeződött be, 2 óra felé. Harmadikán bevitték a rendőrségre a szállításban érdekelt három dolgozót, 4-én már mindenki szabadlábban volt...

El kell mondanom, hogy az igazgatónő a vizsgálat során szinte állandóan jelen volt. Sem akkor, sem a későbbiek során nem érezte, hogy hibásnak tart. Az eseményt követő pár nap múlva Ő maga is megjegyezte, mivel a technológiai folyamatot látta, hogy nem fehér embernek való az, amit ott kell dolgozni a főpénztárban, hogy rövid idő alatt rengeteg pénzt kell feldolgozni. Nem merült fel egyetlen egyszer sem az, hogy én ebben az ügyben valami olyat tettem, amiért felelősségre vonhatnak. Sőt! Még a szabálytalanság lista összeállításába is bevontak, amit aztán a rendőrségnek adtak át. Mert nyilván, hogy a folyamatban hiányosságok, szabálytalanságok voltak.

– *Melyik napon mondta az igazgatónő, hogy sáros vagy az ügyben?*

– December 23-án ájtott az igazgatónő azokkal a vezetőikkel történő elbeszélgetésre, akiknek a megbízása december 31-én lejárt. Azt mondta, hogy kezdjük magával Lajos, és közölte az „örömhírt”, hogy nem ohajtja a vezetői megbízatásomat meghosszabbítani. Kérdezte, hogy indokolja-e? Mondtam – természetesen. Azt mondta, mert nem ültettem be egy harmadik személyt a kocsiába. Én azt válaszoltam, hogy két személyre van vizsgáztatva a kocsi, akkor nem ülhet be három személy. Nem válhatom a felelősséget, ha baleset következik be. Tóth úr a postaosztály vezetője azt állította, hogy mégis beülhetett volna három is. Azután közölte, köszönöm szépen, nincs több kérdés. Megkérdeztem, mikor kell átadnom a postát, milyen munkahelyet ajánlana fel.

– *Milyen érzés volt, amikor megtudta? Számítottál arra, hogy nem hosszabbítják meg a szerződésed?*

– Nem számítottam erre, semmi jele nem volt. Váratlanul ért a dolog. – *Hány éves vagy?*
– 56 éves múltam.

mondtam: gyerekek gondoljátok meg! Mindenkinek drága az állása, nem hiszem, hogy az igazgatónőnél ezzel különösebb eredményt értek el. A „jó hír” közlését követő napon felhívtam Doros vezérigazgató urat, és kihallgatást kértem. Ő kérte, hogy január 6-a után jelentkezzen és menjek fel. Doros úrral történt telefonbeszélgetés adott erőt, hogy az ünnepek alatt nem roppantam össze idegileg.

– *Doros úr mit mondott?*

– Azt kérdezte, mit tettem? Én mondtam, hogy Szeged 1. jelenlegi postavezetője jelentkeztem. Hogy érti azt, hogy a posta jelenlegi vezetője? Kérdezte Doros úr. Elmondtam, hogy az igazgatónő nem hosszabbította meg a vezetői megbízásomat. Mit csinált, kérdezte Ő. Vezérigazgató úr sajnos nem én loptam el a 15 millió forintot, ez a bűnöm. Ezen a napon, 6-án bő 30-35 percet beszélgettünk. Régóta ismerem a vezérigazgató urat, nagyra tartom. Megígérte, hogy átnézi a vizsgálati anyagot a vezérigazgatósági és az igazgatóság vizsgálati jelentését. Az a véleményem, ha velem októberben közli az igazgatónő, hogy nem kíván velem, mint postavezetővel dolgozni 1997-ben, akkor én azt tudomásul veszem (ha nem is örültem volna különösebben). Doros úrnak azt mondtam, hogy az igazságom keresem, mivel megítélésem és szakmai ismereteim szerint nem követtem el mulasztást.

Leváltásom 92-ben nem sikerült, most viszont nem újították meg megbízásomat. Nagyon kíváncsi vagyok – gondolom egyszer majd ki fog derülni – mi okozta az igazgatónő ezen döntését. A helyettes megbízásának meghosszabbítására vonatkozóan tőlem kértek véleményt november végén. Gondolom, ha eldöntött tény volt, hogy nem én kapok vezetői megbízást, akkor a véleményemre se kíváncsiak. Esetleg valaki másnak ígérték időközben Szeged 1. vezetését?

– *Most hogy élsz?*

– Jelenleg betegállományban vagyok idegkimerültséggel és gerincbántalmakkal. A nappalok még csak elmennek, csak az éjszakák nehezek. Folyamatosan ezen a 15 millió forinton rágódom. Éjszakáinként nem alszom emiatt még most sem. Hol lehetett? Hol lehet? Rejtély! Még most is számtalan olyan dolog van, amit megmagyarázni nem tudok...

– *Azon már gondolkodtál, hogy mit csinálsz abban az esetben, ha nem a postán dolgozol?*

– Gondolkodtam, de még csak elképzelésem sincs. Mert csak a postához értek, a posta volt az életem.

Udvarhelyi András
és Udvarhelyi Bálint

Teknős Erzsébet

TIGRIS

1914. január 26. – 1915. február 13.
1926. február 12. – 1927. február 1.
1938. január 31. – 1938. február 18.
1950. február 16. – 1951. február 15.
1962. február 5. – 1963. január 24.
1974. január 23. – 1975. február 10.
1986. február 9. – 1987. január 28.
1998. január 28. – 1999. február 15.

Sors: Kinában az állatok királya, a szerencse, hatalom és a fenség jelképe. Kivételes sorsú ember, mozgalmas életre született. A vakmerőség fokozza magában a kockázatra való hajlamot, ő az örök lázadó, aki küzd az igazságtalanság ellen. A győzelem az éltető eleme, állandóan szüksége van rá, hogy kivívja környezete csodálatát. Sikeres életművész, aki uralkodásra, szerelemre és pénzköltésre termett. Optimista, bízik önmagában és jövőjében, a sorscsapások nem rémitik el, sőt szüksége van a szenvedésre. Nagy célokat tűz maga elé, útja egyenes, a kompromisszum és félmegoldás értelmetlen számára. Szereti a függetlenséget a változatosságot, veszélyes, szenvedélyes életet él. Szakmai téren aktív és sikeres, de a magán-

MI VÁR RÁNK A „BIVALY” ÉVÉBEN 1997-BEN?

életében ritkán lesz boldog. Általában a nappal születettek mozgékonyak, elővigyázatlanok; az éjszakaiak nyugodtabbak és bölcsőbbek. Serdülőkoruk kalandozásokkal és érzelmi válságokkal teli. Élete delén jön meg az esze, kiegyensúlyozottabbá válik. Pénzügyekben következetlen, mégis képes öregkorára vagyont szerezni. Gyakran erőszakos halállal végződik élete.

Jellem: Élénk karakter, gazdagon árnyalt, összetett jellem. Karizmatikus egyéniség, a bátorság megtestesítője. Nyitott világszemléletű, forradalmi gondolkodású, éles eszű, ötlet dús, gazdag fantáziájú személy. Határozott, céltudatos, erős akaratú. Parancsoló természetű, vezetésre született. Önmagával és környezetével szemben igényes és kíméletlen. Viselkedése nyugtalan és kiszámíthatatlan, mert képtelen fegyelmelni magát. Konoksága és hiúsága miatt könnyen sebezhető, de ő maga is gyakran megbánja tetteit. Nyílt ellenfél, akinek méréségét ellenfelei is tisztelik. Rajong a kihívásokért, ezért a veszéllyel járó foglalkozásokat kedveli. Nagylelkű, jóhiszemű, őszinte, segítőkész barát, remek társasági ember. Szabadságában korlátozva vitatkozó egoistává válhat. A szerelemben szenvedélyes, heves hódító, kalandvágyó természet. Egész életében érzelmi

bonyodalmakkal küszködik, gyakran kell csalódnia a meg gondolatlan kapcsolata miatt. Későn házasodik, társa számíthat rá, mert életére átszeli a nehézségeken. Házassága mégis gyakran válással végződik. A legmegfelelőbb partnerek számára a Ló, Sárkány, Kutya jegyében születettek, de kerülje a Kigyó, Majom, Bivaly jegyűeket!

Előrejelzés: Kihívásokkal teli, nehéz évnek néz elébe, amikor kemény próbákat kell kiállnia. Tevékenységét nem sikerül zökkenőmentesen megvalósítania. Karrierjében többféle dologba kezd, nehezen veszi az akadályokat, így hasznosabb ha azon a területen marad, amit már jól begyakorolt. Erdemes önképzéssel gyarapítani ismeretét, mert minden amit most elér egy szerencsésebb, új távlatokat nyitó időszak megalapozását szolgálja. Vállalkozásában legyen tervszerű és összeszedett, pénzügyekben megfontolt. Családi és magánélete megelégedettséggel tölti el. Az egyedülállók április és július között megtalálhatják párjukat. Ez az év kedvez az utazásoknak. A családások után októbertől az év végéig már sorsa jobbra fordulását tapasztalhatja, ami nyitányát jelenti az 1998-as, saját évének, a sikeres, boldog időszak beköszöntének.

BÚCSÚ KÓCZIÁN ANDRÁSTÓL (1912–1997)

A Rákospalotai temetőben, a római katolikus szertartása szerint, 1997. február 17-én családja, volt kollégái, tisztelői kísérték utolsó útjára, idősebb Kóczyán Andrást, a Postások Szakszervezete alelnökét.

Az utódszervezetek képviselőitében a Postás Szakszervezet elnökségi tagja: Meszlényi Ferenc köszönt el, búcsúbeszédében többek között elmondta, hogy Kóczyán András 1939. július 5-ikén esküdt fel a Postára. Posta altisztként kezdve szakmai munkáját.

45 évvel ezelőtt a postások bizalmából 1952. március 23-án a IV. küldöttgyűlésen beválasztják a Központi Vezetőségbe. Az egész nemzet megrázó tragédia után 1958. januárjában a Postások Szakszervezete V. kongresszusán elnöknek választják Horn Dezső főtitkársága mellett, segítve az erkölcsi, anyagi újjáépítést.

A kádári konszolidáció első éveitől, szakmai munkája – a Budapesti Hírlapüzem személyzeti vezetői feladatai mellett -, 1963-tól 1990-ig a Postások Szakszervezetének alelnöke.

Az emberekben, elsősorban a lényegre összpontosító, halk beszéd-

módban elmondott véleményei, segítő megjegyzései ébresztettek tiszteletet, mintsem vezetői tisztsége.

Soha senki elé nem törleszkedő magatartása, bölcs visszafogottsága erőt sugárzott és hitet adott.

Kóczyán Andrásnak tisztségéből és talán életkorából is adódóan volt egy kedves kötelezettsége, minden év utolsó központi vezetőségi ülésén, egy pohár pezsgővel a kezében köszöntötte meg az egész évi munkát, és kívánt kellemes ünnepeket, boldog ünnepszándókat.

Minden alkalommal kicsit megdöbbenett bennünk, hogy egy-két rövid mondatban milyen pontosan sikerült a lényeg megjelölését, és a következő évi feladatokkal összefüggésben hasznosítható tanácsokat adnia.

„Tisztelettel elköszönök Tőled a Postások Szakszervezete jogutód szervezetét nevében. Köszönjük több évtizedes munkádat, a Postásokért, a mozgalomért” – fejezte be búcsúbeszédét Meszlényi Ferenc.

P. y.

„MÉG NEM ÉRTEM EL, AMIT ELÉRHETEK...”

„És mégis élni, mert amíg az ember él, mindig történhet valami” – mondja Szerb Antal Utas és holdvilág című könyvének zárásában. Igen, vannak olyan emberek, akik élet és halál közt az élet lámpafényében felcsillanó tűben is az élet lehetőségét látják. Erről szól *Moharos István* története.

– Mozgópostarovatólőként kitűnő munkát végzett nálunk – mondta Kuvik Pál, az MCSV TSZB titkára. – A lányok kedvence, mindenki jó cimborája volt.

Autó vár a baracskai vasútállomáson. Egy jó kedélyű, közvetlen ember ül mellettem, figyelem, ahogy a kezével fékez és adja a gázt, miközben szaladnak a házak körülöttnék. Végül a posta szomszédságában lassítunk. Megérkezünk.

– Mozgópostarovatólőként kezdődik a történet?

– Hát igen. Jó kis csavargó élet volt, nagyon szerettem. Mi más lenne egy tizen-nyolc éves ember álma? Lehetett országot járni, hiszen fizették, ráadásul a munka is tetszett. Azt a néhány órát éjszakánként gyorsan ledolgoztam, aztán az egész nap egy vidéki városban az enyém volt.

– Hogyan változott meg az életed?

– 1989 szeptemberében Szántódon táboroztunk. Ez volt életem legszebb tábora, szinte alig aludtunk a rengeteg program mellett. Foci, sport, éjszakai túra, csónakázás, meg minden izgalmas és jó, amit el lehet képzelni. Nagyon élveztem, és persze meg akartam hosszabbítani, ezért hazafelé elkísértam a barátaimat Pestre. Innen már egyedül vonatoztam haza Baracskára, aztán elaludtam a vonaton... Napok óta nem aludtunk rendesen, sörözgettünk, és persze ki voltam merülve. Akkor ébredtem fel, amikor a vonat már elindult az állomásunkról, én leugrottam, és valahogy alákerültem. Aztán arra ébredtem a kórházban, hogy nincsenek lábaim. Két hétig feküdtem az intenzív osztályon, az első napokban élet és halál között. Az orvosok azt mondták, nagy szerencsém volt... Én pedig teljesen padlón voltam. Ráadásul az egyik sebem el is fertőződött, az átültetett bőr pedig csak nehezen tapadt meg. Két hónap múlva engedtek el a székesfehérvári kórházból a budapesti rehabilitációs intézetbe, ahol még öt hónapot töltöttem úgy, hogy csak hétvégenként jöhettek haza. Azt gondoltam akkor, hogy kész, nincs tovább. Próbáltam elhinni, amivel bíztattak, hogy így is sokmindent lehet csinálni, de én nem tudtam, hogyan. Nehéz volt az átállás. Az első másfél évet itthon töltöttem a négy fal között.

– Hogyan sikerült ebből kikecmeregni?

– Két dolog segített. Hogy enyhítsek a be-

zártságomon, elkezdtem újra autót vezetni, másrészt belevetettem magam a számítógépek világába. Ma ez a munkám, adatbázis-kezelést programozok. Ki kellett mozdulni, és találni valamit, ami leköti az ember figyelmét.

– Sokszor eszedbe jut a baleset?

– Már nem. Az első másfél évben viszont minden percben ez foglalkoztatott. Akkoriban csak hajnalban tudtam elaludni.

– Megváltozott a gondolkodásod?

– Azt hiszem, jobban különbséget tudok tenni az emberek között. Egy ideje mozgásérült szemmel nézem a világot, és látom, vannak, akik velünk ugyanúgy viselkednek, mint egy nem mozgássérülttel, és vannak, akik teljesen másként. Ez sokmindent elárul.

– Gyötört a fantomfájdalom?

– Kezdetben rettenetesen. A kórházban a fal melletti ágyon feküdtem, a falnak fordítva magamat, mindhiába. Éreztem. Nagyon fájt a nem létező bokám, az első napokban szinte elviselhetetlenül.

– Kaptál-e valahonnan segítséget?

– Az MCSV gyűjtést rendezett nekem, és a baleset után három hónappal százötven-ezer forinttal segítettek ki. Nagyon jólesett, és tényleg óriási segítség volt, amit soha nem fogok elfelejteni. Ebből, a biztosításomból, és a megtakarított pénzemből vettem azt az autót, ami létfontosságú az itt-

honról való kimozdulásomhoz, és amin ma is közlekedek.

– Ma te vagy Magyarország egyik legjobb kerekese futója, az eredményeid világ színvonalon is jelentősek. Hogyan kerültél ilyen közel a sporthoz?

– Világ életemben szerettem sportolni, az úszást kivéve szinte minden sportágat csináltam, amire lehetőségem volt. A baracskai focicsapatban is évekig fociztam. A balesetem után is megmaradt bennem ez a mozgásigény, ezért kezdtem a kerekese futást. Régen mindig rövidtávon voltam jó, most sokkal kitartóbb vagyok, ezért is csinálom a maratont. Magyarországon ezzel nem sokan foglalkozunk, mindent egybevetve talán tizen, de rendszeresen csak négy-ötven csináljuk.

– Milyen versenyeken indulsz?

– Itthon általában félmaratonon és maratonton, tehát 21 és 42 kilométeren. Külföldre kevésszer jutunk el, hiszen az egyesület több szakosztályt is működtet, annyira kevés a pénz, hogy a kesztyűmet is magam csinálom, örülök, ha a kocsira egyáltalán gumikat tud venni. Külföldön ezért évente esetleg egyszer tudunk indulni. Svájcban rendeznek kétfévente egy nagyszabású világversenyt, ahol talán 300 kerekese is összegyűlik, és járunk minden évben Szlovóniába, ahol tavaly a harmadik helyet sikerült elérnem, de hoztam már helyezést, még hozzá másodikat Ciprusról is. Tavaly csináltam harmadszor a Budapest-Bécs maratont. Az első két alkalommal második lettem, '96-ban pedig egyedül kellett indulnom, ezért sajnos öt kemény napon át csak magammal tudtam versenyezni.

– Mint sportoló, hogyan látod a helyzetedet?

– Még nem értem el a sportban azt, amit elérhetek, eddig ugyanis évről-évre fejlődtem, és nagyon bizakodó vagyok. Így harmincegy évesen azt mondom, hogy ez a hosszútávfutás nem a fiatalok sportja, tehát reménykedhetek.

– Mi a végső célod a sportban, és mi a magánéletben?

– Magyarországon a legjobb kerekese futó akarok lenni. Ez világszponzori viszonyban is egy erős középmezőnyt jelentene. Magánéletben a családomnak szeretnék élni, ami elérhető lett számomra, hiszen a jövő hónapban nősülök. Számítástechnikát tanítottam a baracskai általános iskolában, itt ismerem meg a menyasszonyomat, akivel másfél éve nagyon boldog vagyok. Gyerekeket szeretnék, s mint mindenki más, boldog, kiegyensúlyozott életet.

Rácz András

Fábián L. Gyula

EGY LAKÓ AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG GÁTJÁRÓL

Bohumil Hrabal halálára

Valahányszor, amikor a könyvkiadás válságáról hallok, egy réges-régi nyár jut az eszembe. Már nem emlékszem, hogy melyik évben történt, de a pillanat elevenen él bennem. Egy antikvárium kínálatát böngészgettem az egykori Népköztársaság útján, a mai Andrássy úton, amikor egy vékony kis kötet akadt a kezembe. Bohumil Hrabal Sörgyári capriccio című kisregényének magyar kiadása, amely Hap Béla fordításában látott napvilágot, az Európa Könyvkiadónál. Felütöttem a karcsú kis könyvet, és ahogy beleolvastam a szövegbe, úgy éreztem, mintha egy titkos világba nyíló ablakon bámulnék keresztül. Fizettem, és az utcán is a könyvet lapozgatva meg sem álltam az Írók könyvesboltjáig. Tartanak valamit Bohumil Hrabaltól, kérdeztem a szemüveges eladótól, aki mosolyogva rázta a fejét: Hrabal hiánycikknek számít. Bármelyik írása jelenjen meg, egyből elkapkodják...

Próbáltak már Hrabalt vásárolni? A Túláságosan zajos magányt, a Gyöngéd barbárt, a Táncórák idősebbeknek, és haladóknak című, valójában egy trilógiát tartalmazó kötetet? Vagy a Tükrök árulását? Esetleg az Ófelsége pincére voltam című regényt, vagy mondjuk Szigeti Ferenc Zsebcsenek című interjúkötetét...? Hát a Szigorúan ellenőrzött vonatokat, amelyből utóbb Oscar-díjas filmet forgatott az író barátja, Jiri Menzel? Hrabal nem kapható.

Az elmúlt két évized alatt mániákus Hrabal rajongóvá váltam. Megvettem, elolvastam, videóra rögzítettem mindent, ami az íróval volt kapcsolatos. Aztán 1993-ban személyesen is találkozhattam a mesterrel. Nyár volt megint. A Menzel úr által forgatott Hóvirágünnep kockái után tájékozódva Kerskóban kerestem fel Hrabalt. Bejelentés nélkül, váratlanul, szatyoromban válogatott magyar sörökkel, az autó csomagtartójában egy fél zsáknyi dedikálásra szánt kötettel...

A fénykép, amely a nyaraló lomtárnak használt garázsa előtt, kézfogás közben örökölt meg bennünket, szobám falán függ. Bohumil Hrabal megjelenése, és kedvelt tartózkodási helyének képe felejthetetlen benyomást tett rám. Ez a kitűnő író korszerűtlen ember volt.

Semmi rádiótelefon, márkás cucc, semmi aranykaróra, semmi rendkívüli. Mint egy öreg a mi utcánkban. Ócska pulóver, hevenyészve visszahajtott farmernadrág, a Chicago Bulls emblémájával díszített simléderes sapka... Körül fél tucat macska, az asztalon ételmaradékok, zárhatatlanul ócska kertkapu, burjánzó növényzet, a virágok buja illatától bódult méhek...

Hraballal való találkozásom óta tudom, hogy nem feltétlenül kell korszerűnek lennünk. Vannak idők, amikor vonzóbb és kedvesebb a korszerűtlenség.

A minárp Bohumil Hrabal temetésére utaztam az Arany Prágába.

Szakadt az eső.

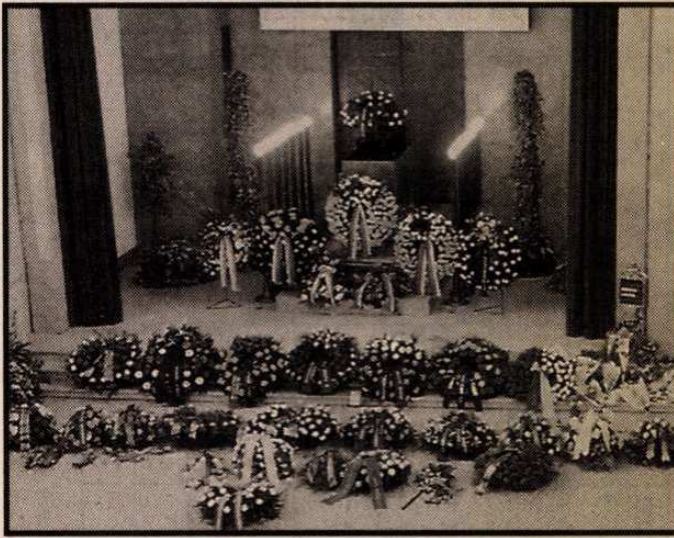
Az ember, aki nyolcvankét évvel ezelőtt Brnóban látta meg a napvilágot, aki ezt követően Polnában, majd Nymburkban élt, aki csaknem ötvenévesen jelentette meg első könyvét, amely a Gyöngyök a mélyben címet viselte, a férfi, aki a szülei iránti tiszteletből végezte el a jogi egyetemet, hogy azután egy pillanatig se dolgozzon jogászként, a prágai sörissza, aki már évekkel halála előtt szinte teljesen magára maradt, Smetana, és Dvorák műveivel búcsúzott a szomorú alkalomra összegyűlekezett barátaitól. A fekete koporsóba zárt tetem egy cigányzenekar keserves dallamaira tűnt el végképp a csaknem háromezer gyászoló szeme elől, hogy immár végérvényesen elfoglalja helyét a prágai Gát utca régen lebontott házában, amit tisztelői az Örökkévalóság gátjának templomaként őriznek az emlékeztetükben...

Ha a könyvkiadás válságáról hallok, egy régi nyár jut az eszembe. Egy messzi kis üdülőfalú, amit Kerskónak hívnak, és egy halhatatlan öregember, akit Bohumil Hrabalnak ismert a világ.

És irigykedem azokra, akik még csak ezután fogják kézbe venni a mester valamelyik művét, mert tudom, hogy ugyanazt fogják érezni, amit én éreztem egykor, hogy ablak nyílt előttük egy titkos világra. Egy világra, ami szakasztott olyan, mint amit elképzelniük magunknak: egy világ, amelyben élni szeretnénk. Az egyszerű emberek reneszánszának világa, amelyben nem fenyegeti családunk életét semmiféle átláthatatlan esemény, amelyben minden valódi és igaz, amelyben senki sem cselekszik ránk hivatkozva ellenünk, és amelyben bátran meghatunk egy korszóval az először látott idegen egészségére is, felismerve benne azt az embert, aki végtére mi magunk is vagyunk.

Pontosan úgy, ahogy azt a kerskói remete maga is számtalanszor megtette. Jó volna hinni, hogy egy napon meghatunk még egy-két korszóval Hrabal úrral. Különben mi értelme lenne az egésznek?

Fotó: Soós László

MICSODA JÖVŐ!

Az évkazdetti kerékpárossikerek után kissé lehangoló hírt kaptak versenyzőink. A február végi terepkerékpáros világajnokságon, amelyet a müncheni olimpiai sportcentrum területén fekvő, Gellérthegy méretű mester-séges pályán rendeztek, esélyük sem lehet a bizonyításra, mire képesek a nemzetközi mezőnyben. A magyar szövetségnek ugyan-is nincs pénze a részvétel költségeinek fe-dezésére. Már ide a szomszédba se?!

ÜZEMI BAJNOKOK BULIJA

Az ELTE Bölcsészettudományi Kara város-
ligeti épületegyütteseinek szomszédságá-
ban vigadtak a főváros postai, távközlési
és műsorszóró dolgozóinak vidám képvi-
selői a hagyományos tömegsport évzáró
bulin. Buli ez a javából, akkor is, ha ün-
neptség a hivatalos titulusa.

Ünnepség, méghozzá díjkiosztó. A szo-
kásokhoz híven az elmúlt évi munka érté-
kelésével kezdte visszatekintését Szarka
György, a budapesti tömegsport-bizottság
elnöke. Az örömteli tendenciák mellett az
egyes sportágakban élénkebb szervező te-
vékenységre kérte a jelenlévőket. Különö-
sen a röplabda és a sakk sport mezőnyének
kibővítése jelentené az üzemi bajnokságok
rendszerének megszilárdítását.

A bizottság égisze alatt nyolc sportá-
gban bajnoki küzdelmek folynak, míg atlé-
tikában és kézilabdázásban a csekély ér-
deklődés miatt, csak az edzés lehetőségé-
re adott a kivételeken elszántaknak.

A legnépszerűbb, és a legnépesebb me-
zőnyt felvonultató sportág a foci és a teke.
Egyformán 44 csapat fejezte be a tavalyi baj-
nokságot. A több osztályban zajló bajnoki
csaták során nemegyszer csak az utolsó for-
dulóban dönt el a feljutás, illetve a kiesés.

A tekecsarnokban edzésre egyáltalán
nincs módjuk az amatőröknek, hiszen a
PMSE férfi és női versenyszakosztályának
is ez a hat pálya az otthona. Egyébként a
Magyar Tekézők Szövetségének nemzeti
bajnoki rendszerében kevesebb gárda sze-
repl, mint a postások üzemi bajnokságá-
ban, csak itt, a fővárosban.

A túravezetők a saját rendezvényeiken
kívül a szövetség négy forduló amatőr
versenyén is elindultak, méghozzá 137-en.
Az országos összesítésben a harmadik he-
lyet vívták ki! Emellett folytatták a korábbi
években megkezdett vízioktatást is.

A tájékoztatósi futóknál újdonságként ik-
tatták be az öt viadalból álló üzemi baj-
nokság mellé a Levélkézbesítő versenyt –
városi környezetben – a Postai Világnap
alkalmából.

A teniszesezők színvonalas csapatversenyt
rendeztek, és az egyéni viadalokon me-
gőrizték az előző évek létszámát.

A teke, a sakk és az asztalitenisz szakbi-
zottság a Magyar Köztársaság nemzeti ün-
nepe tiszteletére egyéni kupaversenyt is ki-
írt, meghívásos alapon.

A beszámoló után a díjak is gazdára lel-
tek. Máté István, az Antenna Hungária Rt.
vezérigazgatója és Wendl Istvánné, a Buda-
pesti Postai, Távközlési és Műsorszóró
Sportalapítvány kuratóriumának elnök-
asszonya kezéből vették át megérdemelt
jutalmukat a győztesek és helyezettek.

Az 1996. évi üzemi bajnokok (a több
osztályos versenysorozatokban az első
osztályú győztesek). Asztalitenisz: Puskás
Tivadar Technikum I. Evezés: Pesti Táv-
közlési Igazgatóság. Labdarúgás – felnőt-
tek: PEK I., öregfiúk: MTV. Röplabda:
KFÜ. Sakk: Antenna Hungária Rt. Tájfutás:
Bp-i Távközlési ST. Teke: HTI I. Tenisz:
MCSV.

Az eredmények ismertetése után Csapó
Emile, az asztalitenisz társadalmi bizottság
elnöke megköszönte Bátorfi Zoltannak, a
PMSE válogatott sportolójának, hogy meg-
tisztelte jelenlétével az amatőrök ünnepét.
Zolinál nagyobb tapsot csak ő maga kap-
hatott volna, ha nem a vacsora alatt „súg-
ja” meg, hogy éppen fél évszázada, 1947-
ben kezdte el szervezni a pingpongosok
versenyeit.

A sportembereknek az évés-ivás gyönyör-
űsége és a koccintás után jó zenekar húz-
ta-fújta-billentőzte a talpalálót. Kis hí-
ján kivilágos kivríradtig...

ÚJ KÖNYV a bélyegek szerelmeseinek

Nyolcéves lehettem, amikor édesanyám kezembe nyomott egy hasas
borítékot, mondván, hogy már elég felnőtt vagyok, őrizzem tovább.

Az apró, színes képcskek szinte a földkerekség minden tájáról ke-
rültek az „alkalmi”-tároló belsejébe.

Ezzel alapoztam meg bélyeggyűjteményem.

Filatelistává válásom hosszú útján elengedhetetlen volt az idősebb-
bek tanítása és a szakkönyvekben felhalmozott tapasztalat megismeré-
se.

Örülök, hogy most ismét kezemben egy újabb kiadás, a *Bélyeg-
könyv*. A szerző, *Visnyovszki Gábor* a klasszikus bélyegektől az első
világháborúig foglalja össze a bélyegek hazai történetét, érdekessé-
geit és tudnivalóit.

Mivel az Állami Nyomda működése teljesen összefonódott a bé-
lyeggyártással, Visnyovszki ennek megalapításától lépésről lépésre
haladva, részletesen mutatja be, elemzi az 1871-es kiadásokat, a kraj-
cáros és turulos korszakot, a díjegyesekeket, valamint a távirda-, por-
tó- és okmánybélyegeket. Szól a bélyegkészítés előzményeiről, a
gyűjtésről és a filatéliai értékről is.

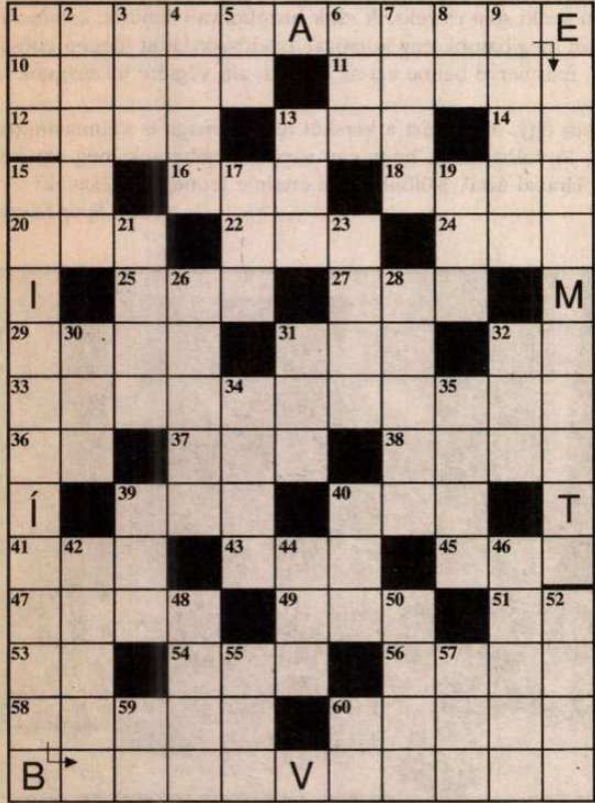
A 270 oldalas, három nyelvű (magyar, angol és német) könyv ol-
vasása közben éreztem a százéves borítékok illatát. Gyönyörködtem
a színes illusztrációkban, de tőlük lettem kicsit szomorú.

Tudom, hogy elkerülhetetlen egy ilyen átfogó munka során a
klasszikus időszak határainak átlépése, vagy a külföldi kibocsátá-
sokkal való összevetés. Mégis, úgy gondolom, hogy nem modern afri-
kai bélyegekkel és 1938-ból származó borítékokkal kellett volna az
esetleges hiányosságokat pótolni. A merőben elűtő képek megsza-
kítják a tartalom veretességét.

A Bélyegkönyv az Állami Nyomda Rt. saját kiadásában, a Bélyeg-
múzeum segítségével készült. Négyezer forintos ára mellett is aján-
lom a gyűjtőknek, a bélyegek szerelmeseinek, hiszen mint azt a szer-
ző is írja:

„... vitathatatlan tény, hogy a bélyeg – ez a sokszor csodálatosan,
többnyire átlagosan, néha pedig csapnivalóan megalkotott kisgrafi-
ka - kitörölhetetlenül beleírta magát az emberiség kultúrtörténetébe,
messze túlhaladva eredeti funkcióját.”

Verrasztó Gábor

KERESZTREJTÉVÉNY

VÍZSZINTES: 1. Aszlányi Károly *Sok bűbő Emmiért* című művében
olvastuk: „A hírlapírók leírják, amit valaki mondott, valaki...” A gon-
dolat folytatása. 10. Főleg cserjékből álló, kusza növényzet. 11. Azon
a helyen, régies szóval. 12. Tisztelettel szólít. 13. Kettőzve: tetszetős, a
gyerek nyelvén. 14. Súlyarány, rövidítve. 15. Az egyik vércsoport. 16. „A
kis ...”: Daudet műve. 18. Etiópiai herceg, kormányzó. 20. Német szor-
zóképző. 22. Tűzet szüntet. 24. A távolabb. 25. Hordómérték. 27. Bel-
sózásai falutípus. 29. Ázsiai vadló. 31. Olasz és holland gépkocsik jel-
zése. 32. Kiütés. 33. A célnak nem megfelelő. 36. Üres hit! 37. Vetít-
hető állókép. 38. ...a lelke mindennek! (Szólás). 39. Azonos betűk. 40.
Maró anyag. 41. Ribonukleinsav. 43. Előtagként „új” a jelentése. 45.
Kisbérhez közeli település. 47. Népi bútdarab. 49. Bizony, őseink
szavával. 51. Római szám és kétszerese. 53. Az amerícium vegyjele. 54.
Elemes! 56. Bejgli jelzője is. 58. Folyó Olaszországban. 60. Ünnepi sü-
temény.

FÜGGŐLEGES: 1. ...Dhabi: sejkiség, az Arab Emírségek fővárosa. 2. „...”, a
görög”: Cocoyannis filmje. 3. Voznyeszenszkij poemája. 4. Orrocska. 5.
Bajót határai! 6. Válaszra sürgető szó. 7. Altató, kábító hatású folyadék.
8. A platina vegyjele. 9. Kártyabemondás. 13. A mondas szerint szente-
síti az eszközt. 15. A gondolat második, befejező része. 17. Állatkert.
19. Angolna, németül. 21. Fényes bevonat. 23. A Nílus forrása. 26.
Editor. 28. Mosogatószer, tisztítószert márkája. 30. Női énekhang. 31.
Fohász. 32. Hím disznó. 34. Aranyifjú. 35. Bolgár pénznem. 39. Orvos-
egyetemi sportklub rövid neve. 40. Nemzetközi segélykérő jel. 42. Utó-
tag, tudományt jelent. 44. Bécsi fagyalt! 46. Fényes műselyem szövet.
48. Szunnyadó, szundikáló. 50. Tartozása van. 52. Kapocs. 55. ... Gib-
son, színész. 57. Savanykás tejtermék. 59. Antonov repülőgépeinek jele.
60. A tantál vegyjele.

JÓ A SZPONZOR A HÁZNÁL

Akkor is, ha egyéni szponzor. Az új szerze-
mény, Eisenkammer Károly pontosan az
influenzajárvány legvadabb időszakában
vonulhatott melegebb, s egyúttal egészse-
gebb éghajlatra a Redbull cég jóvoltából.
Az egyhónapos dél-franciaországi edzőtá-
borozás bizonyosan jól tesz majd egész
éves versenyformájának, amiből nem csak a
sportoló, de az egyesület is profitálhat.

MEGÚJUL A FOCIPÁLYA

Rá is fér, mert ugyan salakosnak látszik, ám,
ha elesik rajta a labdamáorban szenvedő
postás, úgy találja: ez bizony beton! Az évek
során kőkeményre tömörödött Róna utca fe-
lőli kispálya talaja megérett a cserére. Dömöt-
tör Sándor létesítményvezető elmondta, sa-
ját erőből fogják megoldani a felújítást. A
többrétegű salak alatti agyagalapot is lecse-
rélik, hogy rugalmasabb legyen, s így a fut-
ballistáknak sem kell sérülésveszélytől tarta-
niuk a tavaszi idény kezdetétől.

GYŐZÖTT A JOBBIK

Fordított eredmény esetén is ugyanezt
mondtuk volna, csak mennyivel lelkeseb-
ben! A tény azonban tény: a TTC Jülich
asztalitenisz csapata ETTU Kupa negyed-
döntő mérkőzésen 4:0-ra legyőzte a Pos-
tás-Matáv SE férfi gárdáját. Így az idegenlé-
giósokkal megerősített német klub tovább-
ra is versenyben maradt, és megismételheti
korábbi kupagyőzelmét. A mieink pedig
jövőre próbálkozhatnak újra.

Hogy melyik kupában, az még nem dőlt
el. A honi bajnoki címért zajló sorozatban
ugyanis 4:3-ra kikapott csapatunk – hazai
pályán – a legnagyobb riválisától, az LRI-
Malévtől. Azért különösen kellemetlen ez
a vereség, mert győzelem esetén már szin-
te a zsebükben érezhették volna az arany-
érmet. Így viszont a malévosok még bele-
nyúlhatnak a postások „zsebébe”. A ma-
gyar bajnokságban tehát még nem tudni,
valóban a jobbik győzött-e.

Szabó Jenő

Bilek István

ORSZÁGOMAT
EGY LÓÉRT

Állítólag III. Richard tette ezt az elhíresült ajánlatot egy vert csata legvé-
gén, de amint tudjuk az üzlet nem jött össze... és a dolog – hm... – le-
gyünk tapintatosak; nem végződött igazán sikeresen.

A Shakespeare-kutatók álomvilágában a ki nem mondott kérdés persze
azóta is ott lebeg: igen, mi lett volna, ha Richard akkor lóra kap és foly-
tatja történelmi családlitástát – á lá Sztálin...– hová jutott volna Anglia
stb. stb.

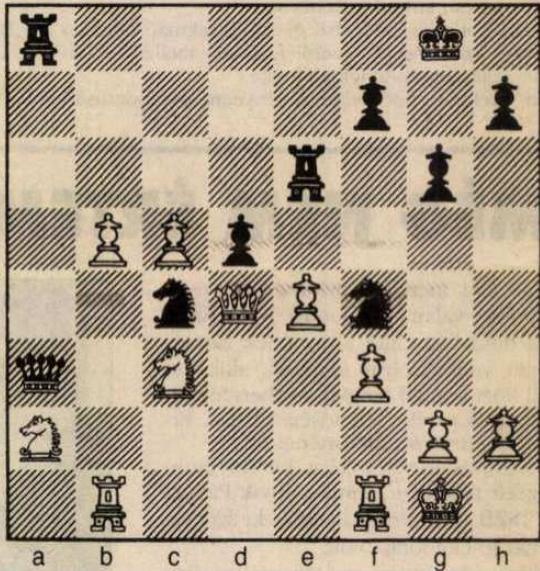
Fikciókkal ugyebár nem nagyon érdemes foglalkozni, node ha példá-
ul egy sakk-világbajnok-Richard üzlete csak tegnap, (némi előzetes dip-
lomáciai tárgyalás után...), megkötött; érthető, hogy az ember – a fen-
tebb kifejtett ok miatt is – kíváncsi lehet a végeredményre.

Nos, az alábbi sakkjátszma tanúsága szerint az előre elrendeltség va-
lószerűsíthető, azaz: jaj, az üzletelő királyoknak – minden műfajban.

Kasparov ugyanis megkapja a lovat felajánlott országáért cserébe –
de hogy siker-történetről csak ellenfele Ivanhoe..., akárom mondani
Ivancsuk beszélhet majd a jövőben, ezt tessék csak ellenőrizni a kottá-
ból:

Ivancsuk (2740) – Kasparov (2795)
Linares (8), 1997
Királyindiai védelem

1. d4 Hf6 2. c4 g6 3. Hc3 Fg7 4. e4 d6 5. f3 0-0 6. Fg5 a6 7. Vd2
c5 8. d5 b5 9. c:b5 Hbd7 10. a4 Va5 11. Hge2 Hb6 12. Hc1 a:b5 13.
F:b5 Fa6 14. H1a2 F:b5 15. a:b5 Hh5 16. Bb1 Fd4 17. Fh6 Bfe8 18.
b3 e6 19. d:e6 B:e6 20. Fe3 Fe3 21. Ve3 d5 22. b4 Va3 23. b:c5 Hc4
24. Vd4 Hf4 25. 0-0!! Va2

És bekövetkezett a szépséges birtokba vétel: Kasparov megkapta a
kért lovat, de váratlan ríposzt szegi kedvét a továbbiakban:

26. Bf2!! Va3 27. H:d5 Vd3 28. V:d3 H:d3 29. Bc2!

A fekete huszárokat táncoltató Császár gondjai sokasodnak: akár két
lovát is odaadná most országa megmentéséért! Richmond-Ivancsuk
azonban nem kegyelmez.

29. – Ha3 30. Ba2 H:c5 31. Bba1 f5 32. Hc7 Be5 33. Ha8 H:b5 34.
e:f5 g:f5 35. Hb6 Hc3 36. Bc2 1-0.

A drámának tehát vége van: a színpadon meghajlók betagoznak a
történelmi környezetbe. Példájuk majd vonz és taszít; sakkban ez utánzás
vagy elutasítás lehet alkalmazható.

És hogy Ivancsuk dramaturgiája mennyire lesz időtálló?
Meglátjuk.

(Ps.: A verseny 10. fordulójában ketten mindjárt hozzá is szóltak a té-
mához. Így:
(Drejev 2650 – Topalov 2725)

1.d4 Hf6 2.c4 g6 3. Hc3 Fg7 4. e4 d6 5. f3 0-0 6. Fg5 a6 7. Vd2 c5
8.Hge2 Va5 9. d5 b5 10. Hc1 Hbd7 11. cxb5 axb5 12. Hxb5 Hb6 13. Vxa5
Bxa5 14.Fd2 Ba8 15. He2 Hc4 16. Hec3 Hxb2 17. a4 c4 18. Ba2 Hd3+ 19.
Fxd3 cxd3 20. Fg5 Fa6 21. Hc7 Hd7 22. Ba3 Bfc8 23.H3b5 Fxb5 24.Hxb5
Bc5 25. Bb3 Bxa4 26. 0-0 Ba2 27. Kh1 d2 28. Ha3 Fd4 29. Bd3 Bc1 0-1.)

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postás Szakszervezet lapja
Szerkesztőség: 1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Felelős szerkesztő: *Udvarbelyi András*
Helyettes szerkesztő: *Fodor Zsolt Barnabás*
Telefon: 343-8777

Kiadja a Postás Szakszervezet
1146 Budapest, Cházár András u. 13.
Levélcím: 1406 Budapest, Postafiók 14.
Felelős kiadó: *Mundruczó Kornél* elnök
Előfizetési díj egy évre 120 forint

97-0581. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: *Lendvai Lászlóné* mb. vezérigazgató
ISSN 0866-1766